

N:o 1.

Ank. till Riksd. Kansli den 10 juni 1887, kl. 1 e. m.

Första Kammarens andra tillfälliga utskotts betänkande n:o 1 i anledning af väckt förslag om ersättning af allmänna medel, i vissa fall, åt egare af husdjur, som dött i boskapspest m. m.

Uti en hos Första Kammararen väckt, till utskottet hänvisad motion, n:o 8, har herr Lundin anført, att kongl. förordningen den 19 april 1875 väl innehölle stadgande att ersättning af allmänna medel, under vissa bestämda vilkor, utginge till egare af djur, hvilket angrepes af boskapspest eller elakartad lungsjuka, likasom häst, enligt behörig veterinärs intyg smittad af rots, och blifvit dödadt, men att det vore orättvist och obilligt att då, till följd af hvarje omständighet, och ehuru djuregaren å sin sida fullgjort allt hvad honom enligt författningen ålegat, dock genom vederbörandes förbiseende eller till följd af brist på veterinär föreskrifna åtgärder ej så tidigt blifvit vidtagna, att djuret icke nedslagtats, utan dött, djuregaren skulle gå miste om ersättningen, hvilket förefölle desto hårdare, som förlusten i dylika fall torde vanligast drabba de fattige, som egde ringare resurser att vidtaga nödiga försigtighetsmått och hvilkas intressen ansetts böra vika för dem, som hade större ladugårdar, der förlusten och faran af en smittosam sjukdom vore större; och har motionären hemställt,

»att Riksdagen ville göra underdånig framställning hos Kongl. Maj:t om sådant tillägg i författningen, hvarigenom egare af husdjur, som dött i boskapspest, elakartad lungsjuka, rots eller mjeltbrand, måtte förklaras berättigade till ersättning af allmänna medel, der det ej visas att de åsidosatt de skyldigheter, dem enligt författningen ålegat.»

Bih. till Riksd. Prot. 1887. B. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 1 Häft.

Gällande föreskrifter uti förevarande hänseende återfinnas i ofvannämnda förordning att tillämpas på mjeltbrand, boskapspest, elakartad lungsjuka, rots, springorm, fårkoppor, elakartad klöfversjuka hos får, skabb hos får och vattuskräck.

Beträffande de af motionären omförmälda sjukdomar innehåller författningen en bestämd skilnad emellan dels boskapspest och elakartad lungsjuka, dels rots, dels ock mjeltbrand. Enligt § 3 mom 2 *må* i visst fall husdjur, som misstänkes att vara angripet af boskapspest eller elakartad lungsjuka, nedslagtas. Enligt § 8 mom. 1 *skall* djur, angripet af någon utaf nämnda sjukdomar, samt häst, som af behörig veterinär förklaras smittad af rots, skyndsamt dödas. Uti samtliga dessa händelser utgår ersättning af allmänna medel, så vida de i författningen meddelade bestämmelser blifvit iakttagna. För husdjur, angripet af mjeltbrand och dödadt, är egaren icke berättigad till ersättning af allmänna medel.

Genom kongl. sundhetskollegii kungörelse den 13 mars 1876 äro råd och anvisningar lemnade till vederbörande angående utförandet af de i författningen föreskrifna åtgärder till förekommande och hämmande af smittosamma sjukdomar bland husdjuren.

Efter utskottets åsigt är det af synnerlig vigt att egare af husdjur, som misstänkes vara behäftad med smittosam sjukdom, skyndsammast derom gör föreskrifven anmälan, samt att veterinär tillkallas; och det synes utskottet betänkligt, att, utöfver hvad redan är stadgadt, tillstyrka ovilkorlig rättighet till ersättning af allmänna medel för dödadt djur; men då, såsom motionären antyder, fall kunna inträffa då, hvad boskapspest, elakartad lungsjuka och rots beträffar, de i författningen bestämda vilkor för erhållande af ersättning, utan djuregarens vållande, icke blifvit till fullo iakttagna samt, vidkommande mjeltbrand, förlust tillskyndas djuregaren, utan att han kunnat sådant förekomma, synes det ej vara obilligt att, uppå ansökning af djuregaren, Kongl. Maj:t må ega att, derest omständigheterna dertill föranleda, tillerkänna djuregaren en lämplig ersättning af allmänna medel.

Utskottet anser sig förty böra tillstyrka,

att Riksdagen behagade uti underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa om meddelande af det tillägg i kongl. förordningen den 19 april 1875 att, i händelse vid fall af boskapspest eller elakartad lungsjuka eller rots eller mjeltbrand förlust blifvit utan djuregarens vållande honom tillskyndad, på Kongl. Maj:t må ankomma, att, äfven om gällande föreskrifter icke blifvit

till fullo iakttagna, efter ansökning af djuregaren, tillerkänna honom en lämplig ersättning af allmänna medel, derest omständigheterna dertill föranleda.

Stockholm den 9 juni 1887.

På utskottets vägnar:

W. STRÅLE.

Reservation

af herr *W. Stråle*: »Jag vågar icke understödja förslaget om ersättning af allmänna medel till egare af husdjur, som angripits af mjeltbrand. Om husdjuren egnas tillbörlig omvårdnad och uppmärksamhet, torde denna sjukdom böra tidigt upptäckas och spridningen deraf kunna förekommas lättare än vid fall af boskapspest och elakartad lungsjuka. Författningen innehåller icke heller föreskrift att djuret skall dödas. En antydning om ersättning af allmänna medel för liden förlust genom mjeltbrand skulle tilläfväntas kunna föranleda djuregaren att, då anledning till misstanke om sjukdomens uppträdande visat sig, icke skyndsamt vidtagna nödiga åtgärder under förhoppning att förlusten, om den inträffade, skulle blifva af staten godtgjord.»
